

Frá vinstu: Guðrið Hansdóttir, Unn Paturson, Greta Svabo Bech, Eyð Berghamar Jacobsen og Arnfríð Lützen

Mynd: Rógvi á Rógvu

ir, soleiðis at sangirnir fáa eitt luftvorðið og sveimandi flog.

Í bulgarsku fólkasangunum fellir røddin hjá Arnfríð natúrliga inn í reina, og til tíðir ágangandi ljómin, eins og hon í føroysku skjaldrunum og kvæðunum er sum skræddaraseymað, har rødd hennara á ein autentískan hátt leiðir tankarnar beinleiðis aftur til føroysku kvinnurnar undan okkum, ið hava hildið lív í munnbornað sangskatti okkara.

GUÐRIÐ UM GRETU

Fyrstu ferð eg hoyrði røddina hjá Gretu, fangaði hon meg beinavegin. Eg legði tilmerkis at hon hevði eina sermerkta rødd og serstakar fraseringar, sum veruliga fangaðu oyrað. Nøkur ár seinni havi eg fingið heiðurin, at syngja saman við hesi vøkru rødd. Í Kata syngur hon sum oftast tær hægru stemmurnar og hennara tónar geva Kata eitt heilt serligt sound. Greta livur seg øgiliga væl inn í sangirnar og hennara tulkingar eru altíð so vakrar og yvirbevísandi. Røddin er sorgblið og fin, men

álíka sterk við mismunandi litum og hon spennir vítt Greta hevur eina rødd, sum kann tykjast sum glas, sum krystal glas. Tá hon syngur fara tónarnir beint í hjarta so krystal klárir, so finir og reinir.

GRETA UM EYÐ

Í Kata syngur Eyð sum oftast tær lægru røddinar. Hon hevur eina klára og djúpa rødd, sum virkar samlandi og forankrar hinar røddirnar, sum so kunnu loyva sær at fara á flog og hava eitt trygt stað at koma aftur til. Tá hon hevur ta leiðandi røddina, er hon týðilig og er serliga fangandi í teimun ráðu elementunum av fólkasangunum, so sum at “joika” í teimun bulgarsku løgunum. Sangirnir sum Kata førir fram eru fólksligir. Vit syngja ikki sum einglar, men tær ymisku røddirnar skapa tað serliga ‘timbre’, sum eyðkennir hetta slagðið av fólkasangi. Tær ymisku røddirnar hava sín egna lit í tí stóra ljódmálninginum, sum er KATA. Eyð er bæði grund liturin og ein neisti í heildini.

ARNFRÍÐ UM UNN

Unn er sera virkin tónlistarlíga. Umframt at hava sungið nógv sum einstaklingur, hevur hon eisini lutikið í fleiri kórum, her ímillum kvintettini Kata, har hon bæði syngur og er kórleiðari.

Røddin hjá Unn er mild og ljós, og hóskar seg tí sera væl til tær hægru røddirnar 1. og 2. sopran. Ljós og jaliga rødd hennara, liggur sum ein fin pussaður strongur omaná hinum røddunum, og skapar eitt flott huglag og mótspæl við hinar røddirnar. Hennara teknisku snildir koma serliga til sín rætt, tá hon syngur eysturevropskan fólkatónleik. Her ferðast rødd hennara við einum lættleika, men full av orku ímillum torföru skeivu tónarnar, meðan hon samstundis megnar at dala niður aftur frá harðrendu tindunum, og skapar eina órørda og skroyppiliga rødd, sum ferðast út í endaleysar ættir. Røddin bergtekur.